



Competencia oficial

Regie: Mariano Cohn, Gaston Duprat | **cast:** Penélope Cruz, Antonio Banderas, Oscar Martínez, Pilar Castro e.a. | Spanje, 2021 | Spaans gesproken | NL/FR ondertiteld | **duur:** 1u54

In een poging zijn leven meer betekenis te geven en een stempel op de geschiedenis te drukken, begint een rijke zakenman aan een nieuw project: hij wil een film maken. Hiervoor huurt hij de besten in: de gerenommeerde filmmaker Lola Cuevas en twee beroemde acteurs: Félix Rivero en Iván Torres. Beide acteurs zijn levende legendes, maar ook elkaars tegenpolen. Hun talent is groot, hun ego's nog groter. Als voorbereiding op hun rol, bedenkt regisseur Lola steeds excentriekere opdrachten opdat ze elkaar én hun acteerprestaties altijd maar verder kunnen uitdagen.

De Spaanse wereldsterren Penélope Cruz en Antonio Banderas hebben – verrassend genoeg - nog bijzonder weinig het zilveren scherm gedeeld. Ze hadden samen een korte cameo in Pedro Almodóvars *Los amantes pasajeros* en speelden allebei in zijn *Dolor y Gloria*, maar omdat ze personages uit een verschillende periode vertolkten, deelden ze geen scènes. Met de heerlijke satire *Competencia oficial* is het eindelijk genieten van de schitterende wisselwerking tussen beide sterren die zich duidelijk enorm amuseren terwijl ze de draak steken met de pretentieuze culturele wereld. De film brengt met verschillende prachtige decors ook een hommage aan het Barcelona-paviljoen van Ludwig Mies van der Rohe.

BINNENKORT

Tori et Lokita
di 25.10.22 – 20u30

Ritueel
wo 2.11.22 – 20u30

Triangle of Sadness
di 8.11.22 – 20u30

Las Bestias
di 15.11.22 – 20u30

Onze natuur, de film
ma 21.11.22 – 20u30

Elvis
di 22.11.22 – 14u

Le sixième enfant
di 22.11.22 – 20u30

Rebel
di 29.11.22 – 20u30

R.M.N.
di 6.12.22 – 20u30

Zillion
di 13.12.22 – 20u30

Close
di 20.12.22 – 20u30

www.ccstrombeek.be/film

EUROPA CINEMAS
CREATIVE EUROPE - MEDIA SUB-PROGRAMME

VAF
VLAAMS
AUDIOVISUEEL
FONDS

**USFABRIEK
STROMBEEK**

Competencia oficial tapt uit een vaatje dat al de hele film-geschiedenis een rijke bron blijkt: films over filmmaken, waarin de schermutselingen achter de schermen bepaald geen idylle blijken.

We wilden geen romantische of nostalgische film-over-film maken. Eerder het tegenovergestelde,” zegt de Argentijn Mariano Cohn over *Competencia oficial*, een satire op de filmwereld die hij in Spanje regisseerde samen met Gastón Duprat. Maar hij vat ook meteen de twee uitersten samen waar vrijwel alle films-over-filmmaken onder te vangen zijn.

Eenzijds zijn er de Serieuze Films. Of ze nu romantisch, nostalgisch of dramatisch zijn, ze vierden filmmaken als een eervolle bezigheid. Ze gaan vaak over echt bestaande filmmakers, meestal de Grote Meesters van de kunstvorm – Alfred Hitchcock (*Hitchcock*, 2012), Howard Hughes (*The Aviator*, 2004) of Walt Disney (*Saving Mr. Banks*, 2013). Incidenteel wil ook nog weleens een notoir sléchte filmmaker deze behandeling krijgen – zie *Ed Wood* (1994) over de gelijknamige pulpfilmmaker uit de jaren vijftig, of *The Disaster Artist* (2013), over het maakproces van cult-mislukking *The Room*.

Een subgenre van deze categorie zijn dunverholten autobiografieën van filmmakers zelf. Zoals *Dolor y gloria* (2019) van Pedro Almodóvar, waarin het door Antonio Banderas gespeelde hoofdpersonage is gemodelleerd naar de regisseur zelf. Het bij uitstek meesterlijke en klassieke voorbeeld hiervan is nog altijd *8½* (1963), waarin Federico Fellini zijn eigen director's block omzette in een meta-fictioneel verhaal over een regisseur met een director's block.

Toch zijn de films uit de andere categorie een stuk talrijker. De satires en komedies waarin het werk achter de schermen één grote farce blijkt en de filmindustrie een slangenkui die wordt bevolkt door naïevelingen en profiteurs. Dit soort films richten hun pijlen over het algemeen op de industriële kant van de cinema via fictionele personages (die soms wel weer varianten van echt bestaande personen zijn).

Deze vorm van zelfspot werd al vroeg in de filmgeschiedenis gebezigd – Charlie Chaplin en Buster Keaton maakten allebei al een zwijgende kortfilm waarin ze hun eigen metier op de hak namen. Decennia later vervolmaakte Robert Altman de vorm met *The Player* (1992), nog altijd een onbetwistbaar hoogtepunt van filmsatire. De met beroemde bijrolspelers overladen komedie draait om een hoge pief bij een filmstudio die een moord pleegt en dat probeert te verdoezelen.

Heel soms is er overlap tussen de twee uitersten: satire over een Grote Filmmaker. Bijvoorbeeld in *Le redoutable* (2017) van Michel Hazanavicius. Daarin giet Hazanavicius zijn karikaturale biografie van Jean-Luc Godard in een pastiche van diens maoïstische periode, met films vol primaire kleuren en een even primaire ideologie.

De eerder deze maand op 91-jarige leeftijd overleden Godard was zelf de ultieme film-over-film-maker. Vrijwel zijn gehele oeuvre is terug te voeren tot de cruciale vraag: wat is cinema en hoe verhoudt die zich tot de realiteit?

Zo analytisch en zwartgallig als Godard het aanpakt, wordt *Competencia oficial* nergens. Maar net als de Franse grootmeester tonen Cohn en Duprat een scherp oog voor hoe commercie een kunstvorm corrumpert.

Startpunt van de film is een steenrijke zakenman die na zijn tachtigste verjaardag iets zoekt om in de wereld na te laten. Eerst denkt hij aan een brug, maar uiteindelijk lijkt een film hem toch beter. En dus koopt hij de rechten van een bestseller en huurt hij de met prijzen overladen art-filmer Lola Cuevas (Penélope Cruz) in voor de bewerking.

Hij ritselt ook meteen twee bekende acteurs voor de hoofdrollen – de serieuze toneelspeler Iván Torres (Oscar Martínez) en de over het paard getilde filmster Félix Rivero (Antonio Banderas). Dat zijn iets te veel ego's voor één set, en *Competencia oficial* toont met sardonisch genoegen hoe de repetities voor de film-in-de-film hopeloos uit de bocht vliegen.

Cruz, Banderas en Martínez bijten zich met zichtbaar plezier vast in hun heerlijk uitvergroete personages. Dat was ook precies de bedoeling, vertelt Cohn: “Het belangrijkste bij onze eigen repetities – de echte dus, niet die in de film – was dat we benadrukten dat we het léúk wilden maken tijdens de opnames. Dat is namelijk lang niet altijd zo! We gaven de acteurs veel vrijheid en dat heeft veel opgeleverd – ik denk dat de film een soort masterclass acteren is. En een staalkaart van alle manieren waarop dat scheef kan lopen.”

Lola Cuevas grijpt bij haar repetities naar nogal onconventionele methodes, die dichter bij performancekunst liggen dan het simpelweg instuderen van het scenario. Zo bont heeft Banderas het in zijn succesvolle carrière nooit meegeemaakt, maar ook hij kreeg achter de schermen de gekste verzoeken. “Als je een western gaat draaien en men vraagt je om te leren paardrijden, ja, dat is logisch. Maar iemand heeft me ook ooit aangeraden om heroïne te gebruiken omdat ik een junk moest spelen – dat leek me toch niet nodig. Ik actéér het wel gewoon.”

Meer lezen op de website:

<https://www.ccstrombeek.be/film/competencia-oficial>

